

PEDERSBORG-BROMME
EN DEL AF FOLKEKIRKEN

12. søndag efter trinitatis

Søndagshilsen fra Pedersborg og Bromme kirker

Helbredelsen af den døve og stumme

Jesus drog igen bort fra egnen ved Tyrus og kom over Sidon til Galilæas Sø midt igennem Dekapolis. Og folk kom til ham med en, der var døv og havde svært ved at tale, og de bad ham om at lægge hånden på ham. Jesus tog ham afsides, væk fra skaren, stak sine fingre i hans ører, spyttede og rørte ved hans tunge; og han så op mod himlen, sukede og sagde til ham: »Effatha!« – det betyder: »Luk dig op!« Og straks lukkede hans ører sig op, og det bånd, der bandt hans tunge, blev løst, og han kunne tale rigtigt. Jesus forbød dem at sige det til nogen; men jo mere han forbød dem det, jo ivrigere fortalte de om det. Og de var overvældede af forundring og sagde: »Han har gjort alting vel. Han får både de døve til at høre og de stumme til at tale.«

Læsning fra Markusevangeliet kapitel 7 vers 31-37

Det kan blive meget større

Hvorfor måtte de ikke sige det til nogen? Hvorfor ville Jesus ikke være kendt for underere? Fordi han ville være kendt for noget større. Underne skulle ikke skygge over hans virkelige opgave.

Det lyder måske lidt for flot, at der er noget, som er større, end at en død pige bliver givet levende tilbage til sine forældre, at den ellers døde Lazarus bliver kaldt ud af graven og at en døvstum mand får en ny plads i fællesskabet. Men det er der. Jesus bringer Guds Rige nær. Han fortæller om, hvordan man i det rige lever Guds kærlighed, giver plads til hinanden, beskytter og værner. Ingen voldelige optøjer, ingen krig, ingen hævn. Og i det rige er der ingen sygdom og død. Vi lever endnu i en jordisk virkelighed, som er anderledes, men vi kan

allerede tage hul på den himmelske glæde. Vi kan allerede nu satse på, at tilgivelse og barmhjertighed kan bære, siger Jesus og tager selv hul på helbredelserne.

Hvis vi nu forestiller os, at Jesus havde ladet dem overbetone hans helbredelser og naturunderne, hvad var der så sket? Der var sket det, at køen var blevet endnu længere, som dengang den kloge kone Marie havde klinik her i Pedersborg, og folk kom med busser og tålmodighed for at sidde i kø til de strømme, som udgik fra Maries hænder. Men der var også sket det, at helbredte i Palæstina bare vendte tilbage til det hidtidige liv, hvor man skændtes med naboerne, snød en gammel skolekammerat i en handel og så sit snit til at gøre en romersk soldat ondt. Men det var ikke det, som Jesus ville. Det var ikke det, som er Guds vilje. Guds vilje er, at vi lever sammen på en ny måde, ikke bare lever sammen som hidtil, nu som raske.

Og tænk, hvis Jesu kræfter i naturunderne havde fået lov til at stå for sig selv. Så ville der nok være en og anden, som forstod at lave plad på dem. Der ville være mange penge i at bruge Jesu evner til finde fiskestimerne og fylde fiskernes både. Man kunne virkelig blive rig på at samarbejde med ham om at bespise store folkemængder. Det behøvede jo ikke blive ved med at være gratismåltider. Forsikringsselskaberne ville kunne profitere af samarbejdet med en mand, der kunne stoppe stormen. Ja, i de rigtige hænder - eller forkerte om man vil - kunne alle Jesu undere gøre det endnu lettere for de rige at udbytte de fattige. Altså lige det modsatte af det, som var meningen med Jesu liv.

Det må være derfor, at han så tit sagde: Glæd jer over underet, tak Gud for det, men tal ikke så meget om det, for I skal forvente meget mere. I skal leve som om, der er meget, meget mere. I kan godt.

Når vi gerne vil dele vores tro med andre mennesker, er der altid nogen som siger: Jeg kan altså ikke tro på, at en død pige blev levende eller at en lille drengs madpakke mættede 5000 mennesker. Det kan ikke lade sig gøre. Det er imod alle naturlove. Og fyldt af troens glæde kan vi ligesom Jesus svare: Nå, tal nu ikke så meget om det. Det er småting. Vi tror da på noget, der er meget større. Vi tror på, at mennesker kan leve sammen uden vold og gengældelser, vi tror på de helliges forsamling, syndernes forladelse, kødets opstandelse og det evige liv.